

SFS 2011:1177

Utkom från trycket
den 6 december 2011

Lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder;

utfärdad den 24 november 2011.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 2 kap. 5 §, 4 kap. 4 och 5 §§, 5 kap. 2–4 och 9 §§, 6 kap. 8 och 9 §§ samt 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska ha följande lydelse.

2 kap.

5 §² Överlämnande för viss gärning får inte beviljas om

1. gärningen omfattas av nåd eller ett annat beslut enligt 12 kap. 9 § regeringsformen,
2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan lag har meddelats beslut att inte åtala för gärningen,
3. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge och, vid fällande dom, påföljden har avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i domslandet,
4. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan stat än som anges i 3 och om detta enligt 10 § tredje eller fjärde stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott hade utgjort ett hinder mot utlämning av den eftersökte,
5. förundersökning har inletts eller åtal väckts i Sverige för gärningen och förundersökningsledaren eller, när åtal har väckts, handläggande åklagare i det ärendet motsätter sig att lagföringen sker i den utfärdande medlemsstaten,
6. påföljd för gärningen har bortfallit på grund av preskription eller inte längre kan dömas ut enligt svensk lag och gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige eller den eftersökte är svensk medborgare, eller
7. gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag.

¹ Prop. 2010/11:158, bet. 2011/12:JuU5, rskr. 2011/12:21.

² Senaste lydelse 2010:1433.

4 kap.

4 § En arresteringsorder utfärdad av en annan nordisk stat ska, om den eftersökte befinner sig i Sverige, betraktas som en nordisk arresteringsorder.

5 § Åklagaren ska anhålla den eftersökte om det inte saknas risk för att denne avviker eller på annat sätt undandrar sig ett överlämnande. Ett anhållande ska även ske om det finns risk för att den eftersökte, genom att undanröja bevis eller på något annat sätt, försvårar utredningen av en gärning som omfattas av arresteringsordern.

Ett anhållande enligt första stycket får inte ske om det kan antas att förutläggningar för ett överlämnande saknas.

Den som inte har fyllt arton år får anhållas endast om det finns synnerliga skäl.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena men det är tillräckligt att den eftersökte meddelas ett reseförbud eller att det föreskrivs en anmälningsskyldighet, ska en sådan åtgärd beslutas i stället för anhållande. I fall som avses i 24 kap. 4 § rättegångsbalken ska övervakning ersätta ett anhållande.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen i brådskande fall även utan ett anhållningsbeslut gripa den eftersökte.

5 kap.

2 § Vid rättens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning i brottmål, om inte annat sägs i denna lag. Handläggningen ska ske med skyndsamhet.

Tingsrätten ska för prövningen av frågan om överlämnande hålla en förhandling. En förhandling behöver dock inte hållas om det är uppenbart att överlämnande inte ska beviljas, om den eftersökte samtycker till överlämnande eller om han eller hon begär att ärendet avgörs på handlingarna.

Till förhandlingen ska åklagaren och den eftersökte kallas. Är den eftersökte anhållen eller häktad ska han eller hon inställas.

3 § Tingsrätten ska meddela beslut i fråga om överlämnande senast trettio dagar efter det att den eftersökte har gripits eller, när något gripande i ärendet inte har skett, senast trettio dagar efter det att den eftersökte har underrättats om innehållet i arresteringsordern.

Samtycker den eftersökte till ett överlämnande, ska beslutet meddelas senast tio dagar efter det att samtycket har avgetts.

Tingsrätten får, om det finns särskilda skäl, meddela sitt beslut senare än vad som sägs i första eller andra stycket.

4 § Om två eller flera medlemsstater har utfärdat arresteringsorder eller en eller flera av dessa stater har utfärdat arresteringsorder samt en eller flera nordiska stater har utfärdat nordisk arresteringsorder beträffande samma person, ska ärendena prövas i ett sammanhang vid den tingsrätt som ska handlägga det först inkomna ärendet.

Inkommer en ny arresteringsorder efter rättens beslut om överlämnande men innan beslutet har vunnit laga kraft, får hovrätten eller, om ärendet överklagats dit, Högsta domstolen på yrkande av åklagaren besluta att tingsrätten ska pröva ärendena i ett sammanhang.

Prövningen av vilken av flera arresteringsorder som ska beviljas ska ske med särskild hänsyn till gärningarnas beskaffenhet och platsen där de ägt rum, de tidpunkter då varje arresteringsorder utfärdades samt om de avser lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

9 § Ett beslut att inte bevilja överlämnande i fall som avses i 2 kap. 6 § får inte överklagas. Har den eftersökte samtyckt till överlämnande enligt 4 kap. 9 § får beslutet om överlämnande inte överklagas.

För att hovrätten ska pröva tingsrättens beslut krävs prövningstillstånd, om beslutet innebär att ärendet avgörs eller utgör ett sådant beslut som får överklagas endast i samband med överklagande av ett slutligt beslut.

6 kap.

8 § Om överlämnande har beviljats enligt denna lag och en rättslig myndighet i den medlemsstat dit överlämnande har skett gör en framställning till åklagaren om tillstånd

1. att lagföra eller straffa den som har överlämnats även för gärningar som inte omfattades av överlämnandet, eller

2. att till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge överlämna den som har överlämnats från Sverige,

prövas ärendet med tillämpning av 2–5 kap. Behörig tingsrätt är den som prövade frågan om överlämnande.

Vad som i 2–5 kap. sägs om tvångsmedel och frister ska inte tillämpas i de fall som avses i första stycket. Offentlig försvarare ska förordnas för den som har överlämnats. Den som har överlämnats ska ges tillfälle att yttra sig över framställningen. Tingsrätten prövar om det finns skäl att hålla en muntlig förhandling.

9 § En framställning om rätt att till en stat utanför Europeiska unionen, Island eller Norge utlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige till en medlemsstat i Europeiska unionen prövas av regeringen med tillämpning av 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

8 kap.

2 §³ Begärs tillstånd till transport genom Sverige av någon som överlämnas på grund av en arresteringsorder eller som utlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge ska Rikspolisstyrelsen bevilja sådant tillstånd och ange under vilka villkor transporten får ske.

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

³ Senaste lydelse 2005:502.

SFS 2011:1177

Om en oplanerad mellanlandning sker i Sverige, får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom nittiosex timmar från landningen, ska personen omedelbart frigges.

Om tillstånd meddelas, gäller därefter bestämmelserna i andra stycket. Tidsfristen ska räknas från det att tillstånd meddelats.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. De nya bestämmelserna får sättas i kraft vid olika tidpunkter.

2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden som har inletts före ikraftträdandet.

På regeringens vägnar

BEATRICE ASK

Ulf Wallentheim
(Justitiedepartementet)